

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00007 / 13.02.2012
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	CEUȚĂ, Ioan. <i>Dumnezeirea Domnului Isus Hristos</i> . București: Lumina Evangheliei. 2000.
OA	SUCIU, V., <i>Teologia dogmatică fundamentală, vol.1. Apologetica creștină</i> . Blaj: Tip.Seminarului greco-catolic. 1927.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.155:19 – p.163:20	p.324:24 – p.331:27
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioase de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

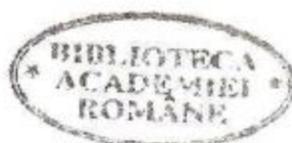
¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

DR. IOAN CEUȚĂ

DUMNEZEIREA
DOMNULUI ISUS
HRISTOS

Editura Lumina Evangheliei
București, 2000

1662233

51669

*Dedic această carte părinților spirituali care m-au învățat de-alungul
anilor tainele teologiei și ale învățământului teologic universitar:*

*Părintelui Prof. Univ. dr. Isidor Mărtincă,
Părintelui Prof. Univ. dr. Dumitru Popescu;
Părintele Profesor dr. Ioan Ică Sr.
și Prof. Univ. dr. Vasile Talpoș.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CEUȚĂ IOAN

Dumnezeirea Domnului Isus Hristos / dr. Ioan Ceuță - București:

Lumina Evangheliei, 2000

p.:246; 110/158 cm

Bibliogr.

ISBN 973-99240-7-7

232

Noul Testament atribuie lui Hristos multe afirmații ale Vechiului Testament privitoare la Domnul.

Numele lui Isus Hristos este asociat cu cel al lui Dumnezeu Tatăl (Mat. 28:19; Rom.1:7; 2 Cor. 13:14; Col. 2:2; 1 Tes.3:11; Iacov 1:1; Apoc.5:13; 7:10).

Lipsa de păcat și sfințenia Lui mărturisesc despre divinitatea Sa (Luca 1:35; 2 Cor. 5:21; Evr. 4:15).

A fost dovedit că este Fiul lui Dumnezeu prin învierea Lui (Rom. 1:4).

Aceste dovezi convingătoare ale divinității lui Hristos arată credinciosului că el trebuie să se comporte față de Hristos exact la fel cum trebuie să se comporte față de Dumnezeu Tatăl. El trebuie să creadă în El, să-L cinstească și să I se închine, să I se roage, să-I slujească și să-L iubească

Dovezile cele mai puternice legate de dumnezeirea Domnului Isus sunt: atributele divine, numele divine, lucrările divine, închinarea divină, afirmațiile divine și relația divină atribuită Lui.

Dumnezeirea lui Isus Hristos reiese și din caracterul său personal din mărturisirile și afirmațiile Lui, ale apostolilor și ale iudeilor

Dacă vom considera persoana Mântuitorului după cum ne-o descriu evangheliștii, ea apare atât de sublimă, încât mintea omenească nici nu și-o poate închipui să o înțeleagă - să o ajungă

1. Perfectiunea lui Isus Hristos. Iubirea Lui față de Dumnezeu nu cunoștea margini. Tot ce făcea, făcea pentru mărirea lui Dumnezeu. Unica Lui dorință era: mărirea lui Dumnezeu. Menirea Lui era să îndeplinească voia Tatălui din ceruri, precum însuși a zis către apostoli, când L-au aflat povestind cu femeii din Samaria. De altcund iubirea față de Dumnezeu L-a împins și la alungarea schimbătorilor de bani din biserică, prin ce atrase asupra sa ura iudeilor - jidovilor

2. Iubirea Lui față de aproapele nu cunoștea ostenele; era dezinteresată. Alerga la toți și s-a petrecut făcând bine tuturor. Pe unii i-a vindecat; pe alții i-a înviat. Pe unii i-a săturat; pe alții i-a mângâiat. Nu era exclusivist. De aici provine faptul, "că pe când alți binefăcători ai omenirii sunt iubiți numai în anumite localități, de anumite popoare, pe atunci Isus Hristos e iubit de toți câți îl cunosc" ¹⁸⁹ Iubirea Lui se

P-324

măcară

citat fals!

P-325

¹⁸⁹ GREGORY, J. R., *The theological Student*, London, Charles H. Kelly, 1910

fals!

P?

extinde și asupra dușmanilor de moarte, căci se roagă de pe cruce pentru cei ce l-au răstignit. Se extinde chiar și asupra vânzătorului Iuda. El știa, că Iuda are să-l vândă, de aceea l-a făcut atent, dar într-o manieră fină, spunând că Fiul omului va fi dat în mâinile păgânilor. Și când crima era iminentă, îl face atent din nou, dar iarăși în așa fel, încât nici apostolii nu înțeleseseră, cine era să fie vânzătorul (cf. In. 13, 28).

După împlinirea crimei îl admonestează din nou, ca să se întoarcă: "Iuda cu o sărutare vinzi pe Fiul omului" (cf. Lc. 22, 48). Vin servitorii arhierului, Petru taie unuia urechea, Isus îl înfruntă pe ucenic pentru că vrea să se răzbune, și vindecă urechea servitorului.¹⁹⁰

3. El e modest și plin de umilință. N-a umblat nicicând după averi, onoruri și plăceri. Chiar și păsările își au cuiburile lor, dar Fiul omului nu are unde să-și plece capul. Trăia din mila binefăcătorilor. Nu căuta prin lingusire favorul puternicilor, nici nu umbla după popularitate, prin discreditarea celor mari. Spunea tuturor: "Dați ce e a lui Dumnezeu lui Dumnezeu, și ce e a împăratului împăratului": "Nu ai avea putere peste mine, dacă nu ți s-ar fi dat tie de sus". Și când poporul voia să-l facă rege, s-a ascuns dinaintea lui.

4. În El se află complexul tuturor perfecțiunilor: "Cine dintre voi mă acuză de păcat" (cf. In. 8, 46). În El sunt toate perfecțiunile, toate virtuțile, fără nici o imperfecțiune. Cavalerii evului mediu vedeau în El idealul cavalerismului; monahii văd într-însul modelul ascetismului; filozofii văd în El pe omul, care a cunoscut adevărul; societățile de binefacere: pe cel mai mare filantrop; istoricii: dezlegarea întregii istorii; democrații: pe omul poporului. Au fost bărbați desăvârșiți în neamul omenesc, dar ei atribuiau toată perfecțiunea lor lui Isus, și nici unuia nu i-a trecut prin minte să se asemene cu Hristos, ori să asemene pe altul cu Dânsul. El este unicul om perfect fără rival. Pentru că numai în El aflăm dreptatea fără asprime; bunătatea fără slăbiciune; blândețea fără frică; umilitatea fără de înjosire; modestia fără cățarnicie; mâhnirea fără manie; blând și afabil cu cei slabi; teribil pentru oamenii josnici și cățarnici. Perfecțiunea Mântuitorului nostru Isus Hristos o mărturisesc străinii:

fătărie

¹⁹⁰ SUCIU V., Teologia fundamentală, vol. 1, Ed. Blaj, 1929, p.?

admonestează

Fiul omului

gratia

mystic

P. 325

P. 326

nota

dator

exem

1927, p.?

2. Fariseii, dușmanii Lui de moarte, nu puteau să-i afle altă vină, decât că s-a numit Dumnezeu (cf. Mt. 26, 65; Lc. 22, 71).

Pilat, studiază cauza lui Isus, și mărturisește ^{solemn} nevinovăția Lui (cf. Mt 27, 24, In. 19, 4).

Iuda, care l-a vândut, a petrecut cu El trei ani de zile. Și dacă în timpul acesta ar fi băgat de seamă vreun defect, fie cât de mic, și-ar fi liniștit conștiința. Dar el e nevoit să mărturisească, că a vândut sânge nevinovat, și să-și pună capăt vieții, deznădăjduind (cf. Mt. 27, 5)

Iosif Flavius vorbește despre Mântuitorul, zicând: A fost pe aceleasi timpuri Isus, bărbat înțelept, dacă mi-este iertat să-l numesc bărbat. Pentru că era făcător de lucruri minunate și învățător al aceloră, care ascultă bucuros adevărul. Și într-adevăr a și tras pe mulți pe partea sa atât dintre iudei, cât și dintre păgâni. Acesta era Hristos. Când Pilat, la învinuirea mai marilor neamului nostru, l-a osândit la răstignire, nu l-au părăsit, cei ce l-au iubit dintru început. Căci le-a avărat lor din nou a treia zi viu, după cum au prezis aceasta despre El profesii inspirate de Dumnezeu, ori alte minuni nenumărate. Ba și până astăzi există neamul creștinilor, care de la el s-au numit așa.¹⁹ În mărturisirea aceasta Isus Hristos nu apare numai ca un bărbat înțelept și învățător al adevărului, ci ca Dumnezeu, pentru că se spune, că era Hristos, adică Mesia cel promis, și că a făcut multe lucruri minunate, ba că a înviat chiar și din morți. De aceea nu e mirare, că anumiți critici de astăzi, neagă genuinitatea mărturisirii acesteia. Motivele lor sunt următoarele:

Pentru că Tertullian și Sf. martir Iustin nu s-au folosit de mărturisirea aceasta a lui Iosif Flaviu în apologiile lor.

Pentru că e imposibil, ca un fariseu, cum a fost Flaviu, să vorbească așa de bine despre Isus, încât să-l numească Hristos și să zică că a înviat din morți. {omisivne}

Noi din contra susținem genuinitatea mărturisirii. Motivele sunt:

Că atât Eusebiu din Cesarea, cât și Sf. Ieronim, la care aflăm mai întâi mărturisirea aceasta, au fost critici, și ca atari nu admiteau nici o mărturisire, dacă nu erau convingși despre genuinitatea ei.

Pentru că mărturisirea aceasta se află în codicii Flaviani.

¹⁹ HAMMOND, T.C. *A understanding be man*, London, Inter-Varsity Press 1971.

fals!

P. 326

n. 5

P. 327

Pentru că Iosif Flaviu ca istoric iudeu, care scrie despre iudeii mai însemnați ai timpului său, trebuia să facă pomenire și despre Isus, care a fost atât de însemnat, încât avea următori, creștinii, care existau pe timpul său în Ierusalim. Și cu atât mai ales trebuia să facă mărturie despre Isus, fiindcă tratează pe larg despre timpul lui Pilat și face pomenire de Ioan Botezătorul (lib. XVII, cap. XIV), de Sf. Iacob fratele Domnului (lib. XX, cap. XIV), și de moarea lor.

Pentru că argumentele contrariilor nu sunt de nici o valoare, căci nu rezultă nimic din tăcerea lui Tertullian și a Sf. Iustin. Argumentul acesta, cel mult ar fi argument negativ, care n-are putere în contra datelor pozitive. Pe lângă aceea puteau să nu se folosească de autoritatea lui Flaviu, pentru că acesta nu se bucura de nici o autoritate la iudei, pentru ținuta lui servilă către romani, și pentru că nu s-a rușinat să susțină împlinirea profețiilor mesianice sub împăratul Vespasian.¹⁹² Nu se bucura de vază nici la romani, pentru că era iudeu; și astfel în zadar s-ar fi provocat în apologiile lor la mărturia unui discreditat. A putut fi un alt motiv al tăcerii celor doi apologeți, și anume împrejurarea, că iudeii alterau scrierile favorabile Domnului Nostru Isus Hristos, precum se află și în biblioteca Vaticană un codice Flavian ebraic, în care e scos pasajul citat mai sus.

Nu e imposibil ca un fariseu să vorbească atât de măgulitor despre Isus, deoarece Iosif Flaviu nu spune credința, ce o avea în Hristos, ci ca istoric narează cele ce se spuneau despre Isus, încă putea zice despre El chiar și aceea, că e Hristos. Mântuitorul fiind cunoscut cu numele acesta, precum se vede și din cuvintele lui Pilat: *Pe care să vi-l dau, pe Isus ce se zice Hristos ori pe Baraba* (cf. Mt. 27, 17).¹⁹³ Vorbind despre creștini, zice: "Autorul numelui lor este Hristos, care a fost condamnat de procuratorul Ponțiu Pilat sub domnia lui Tiberiu."¹⁹⁴ Ca să știe romanii, cine a fost acel Isus, căci ei auziseră despre Hristos, de la care își trăgeau originea creștinii. Așadar Iosif Flaviu le spune că Isus, despre care vorbește, e Hristos, despre care ei auziseră.

După părerile socialistilor, Mântuitorul nostru ar fi fost un revoluționar, care ar fi intenționat emanciparea clasei de jos. În felul

¹⁹² Ibidem

¹⁹³ TACIT. ann 15, 44.

P. 327.

ca

A 328

au

i

Mess

ow

Var

acesta și explică ei prigonirile creștinilor. Persecuțiile păgânilor împotriva creștinilor n-ar fi fost altceva decât prigonirea răzvrătiților, care voiau schimbarea stărilor sociale, fără să-și dea seama că toate acele persecuții proveneau din legile păgâne de atunci. Pe vremea Romei păgâne era o lege - abrogată mai apoi de marele împărat Constantin - care nu recunoștea libertatea de conștiință, nu te lăsa să te închini cui credeați, ci trebuia să te închini zeităților decretate și recunoscute de Stat. "*Separatim nemo habebit Deos novos sed ne advenas nisi publice adscitos privatim volunt.*" Această lege spune că nimeni nu are voie să se închine zeităților noi, necunoscute mai înainte ori imprumutate de la alte popoare, individual între cei patru pereți, dacă aceste zeități nu erau recunoscute de puterea Statului. Și, chiar și dacă erau recunoscute, dar nu erau încă decretate drept zeități oficiale ale Statului, nu te puteai închina lor, în public, ci numai privat. Omul, ca să nu fie socotit drept dușman al patriei, trebuia să se închine zeităților oficiale ale Statului. Și acesta a fost motivul prigonirii creștinilor, pentru că ei se închinau unei zeități noi.

Drept pildă a mentalității socialiste, fie următoarele cuvinte: "Creștinismul își făcu apariția. La început el a fost un curent popular, o luptă a celor slabi împotriva celor puternici, și dacă am voi să facem o paralelă între epoca în care Isus Hristos, născut într-un staul, din părinți săraci, s'rac El însuși, își alege doisprezece apostoli dintre cei mai săraci, predică împreună cu dânsii în folosul doborâșiiților, și epoca prin care trăim astăzi, când oameni cu graiul înfocat cer mai multă bunăstare, mai multă dreptate, mai multă egalitate, ne-ar fi prea cu putință să dovedim între epocile acestea o izbitoare asemănare."

"Mai bine de două veacuri creștinismul își urmează opera populară, împingând pe cei asupriți la răzvrătire, războindu-se cu cei bogați. De aceea și vedem patriciatul roman dând pradă fiarelor sălbatice mii și mii de creștini"

"În mișcarea aceasta însă, se amestecă și oameni care ți dădeau o îndrumare nouă. Folosindu-se de misticismul timpului, și dându-și seama că vremea realismului încă nu sosise, dânsii espunau pe nesimțite pe Isus Hristos de tot ce avea omenesc, îl îndumnezeiau, îl prefăceau

18 FAURE SEBASTIAN, *Crimele lui Dumnezeu*, Trad. A. Gălățeanu, Ploiești, p. 116.

↓ in text!

intr-un întemeietor de religie nouă, și, lesne crezători, ignoranți, fanatici, discipolii omului din Betleem se depărtau încetul cu încetul de revendicările imediate și de preocupările pământești. Ei înlocuiau prin resemnare și iubirea crucii spiritul de revoltă ce-i însușețise până atunci: nu mai râvneau decât la o lume de fericiri veșnice, punând în practică acest cuvânt al Scripturii pus pe seama lui Isus: Împărăția mea nu e din lumea aceasta". - nota?

Așadar fiindcă Iosif Flaviu, născut la anul 37 al erei creștine, din neam preotesc, a cunoscut viața Mântuitorului de la martori oculari: prin urmare mărturisirea lui despre Isus e foarte importantă, pentru că arată convingerea ce era despre Isus la oamenii contemporani. În consecință Isus într-adevăr a fost așa, pe cum îl descriu evangheliștii: înzestrat cu toate virtuțile, fără nici o imperfecțiune

4.1. MĂRTURISIRILE DIVINE

Mărturiile Domnului Hristos despre dumnezeirea Sa. Acest Isus atât de modest și de umilit își atribuie perfecțiunii dumnezeiești. Așa de exemplu, își atribuie puterea de a învia morți: "Precum Tatăl scoală pe morți, și învie așa și Fiul pe care voiește fi învie" (cf. Ioan 5:21). Își atribuie eternitatea: "Adevăr, adevăr zic vouă, mai înainte de ce a fost Avram, Eu sunt" (cf. Ioan 8:58). Pretinde iubire și cult, care complet numai lui Dumnezeu: "Cel ce iubeste pe tată sau pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (cf. Matei 10:37). Ba se numește Fiul natural al lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl, de o ființă cu Tatăl (precum citim pe aproape fiecare pagină a Evangheliei. Așa, după ce vindecase pe paralizicul de 38 de ani, și după ce a zis cuvintele: "Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez" (cf. In. 5, 18), iudeii căutau să-L omoare, pentru că: "Nu numai că dezlega sâmbăta, ci și lui Dumnezeu zicea, că-i este tată, tocmai făcându-se lui Dumnezeu" - Asemenea zise în templu: "Eu și Tatăl una suntem" (cf. In. 10, 33) Pentru aceasta iudeii au luat pietre să arunce asupra Lui și au strigat: "Pentru lucru bun noi nu aruncăm cu pietre asupra Ta, ci pentru hulă, și pentru că Tu om fiind te faci pe Tine Dumnezeu" - La cel 1-a zis și albiereul: "Jură-Te pe Dumnezeu cel viu, că să spui nouă, de ești Tu Hristos, Fiul lui Dumnezeu", răspunse: "Tu ai zis" (cf. Mt. 26, 63). Și cu atât mai clară să fie mărturisirea despre dumnezeirea Sa, adauga îndată: "Însă zic vouă: De acum veți vedea pe Fiul omului

șezând de-a dreapta puterii, și venind pe norii cerului". De aceea arhiereul își rupe veșmintele, zicând: "grăiește hulă; ce ne mai trebuie mai multe mărturii? Iată acum ați auzit hula Lui. Ce vă pare vouă?" Iar bătrânii răspund: "E vinovat de moarte".

"Cuvintele acestea nu le-a zis Isus în sensul, că El ar fi fiul adoptiv al lui Dumnezeu, pentru că astfel fii suntem toți, nici nu l s-a pus întrebarea în sensul acesta, ci în sensul, dacă este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu." ¹⁹⁵ Pentru aceasta voise poporul mai înainte să-L omoare cu pietre, iar acum strigă, că e vrednic să moară, pentru că a hulit numele lui Dumnezeu, făcându-se pe Sine Dumnezeu.

Prin urmare e fals ce zice Harnack în cartea despre esența creștinismului, și împreună cu el Loisy, ¹⁹⁶ că Isus s-ar fi numit pe Sine în decursul vieții Sale pământești numai fiu adoptiv al lui Dumnezeu. Pentru că în cazul acesta n-ar fi putut zice, că El va veni pe norii cerului, și că șade de-a dreapta Tatălui. Și fiindcă acești doi rationaliști (Harnack și Loisy) vreau să învețe, că în primele trei Evanghelii, în care s-ar cuprinde adevărata învățătură a Domnului Hristos, nu s-ar cuprinde și mărturisirea Lui despre dumnezeirea sa; de aceea adăugă tot mărturisirea Domnului Hristos despre dumnezeirea Sa, dar precum o aflăm de la Evanghelistul Luca (cf. Luca 22 : 67-71): "De ești Tu Hristos, spune nouă?" Și le-a zis lor: De voi spune vouă nu veți crede, Iară de voi întreba, nu-mi veți răspunde, nici Mă veți slobozi. De acum va fi Fiul omului șezând de-a dreapta puterii lui Dumnezeu. Și au zis toți: "Așadar Tu ești Fiul lui Dumnezeu? Iar El a zis către ei. Voi ziceți, că Eu sunt. Iar ei au zis: "Ce ne mai trebuie încă mărturie? Că noi înșine am auzit din gura Lui". - Iată aici pe Mântuitorul, care spune sinedriului că El este Fiul lui Dumnezeu, care șade de-a dreapta Tatălui. Sinedriul înțelege că Isus se numește fiul natural al lui Dumnezeu, de aceea îl întreabă încă odată: "Dar Tu ești Fiul lui Dumnezeu?" Iar Isus răspunde, că da.

¹⁹⁵ HENRY, F. H. CARL, *Dumnezeu, revelație și autoritate*. Ed. Creștină Oradea, 1996. p. 154.

¹⁹⁶ L'Evangil de l'Eglise.

fals!

P. 329

P. 330

Dar fiindcă mărturisirile Domnului Hristos despre dumnezeirea Sa, sunt adevărate, pentru că El nu s-a înșelat, și n-a voit să înșele; prin urmare Domnul Hristos e într-adevăr Dumnezeu adevărat.¹⁹⁷

Intr-adevăr Hristos prin mărturisirile Sale n-a voit să înșele.

a) Pentru că e imposibil, ca o persoană atât de modestă, cum a fost Mântuitorul, să-si aroge o demnitate, pe care nici un om cu mintea întreagă nu și-a atribuit-o. E imposibil ca un om, a cărui viață e uniformă și constantă atât în fericire, cât și în nefericire, care fuge de pompa deșartă și de ambicio, să se numească pe Sine Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, dacă nu ar fi fost. Ba atâta sunt de contradictori aceste două lucruri: viața lui Isus și mărturisirea falsă despre dumnezeirea Sa, că nici Dumnezeu nu le-ar putea împreuna.

b) Chiar și dacă ar fi voit să înșele, numindu-se pe Sine Dumnezeu, nu ar fi ajuns la nimic. Pentru că avem exemple în istorie despre oameni ambițioși, care imitând pe Mântuitorul s-au numit Dumnezeu. Un astfel de om a fost Simon Magul sau Vrăjitorul, Samaritanian după origine, care prin arta magică înșelase pe mulți compatrioți de ai săi să creadă, că el ar fi Dumnezeu. Dar rătăcirea a tinut puțin. Căci oamenii s-au convins în curând din viața lui că e cu totul altul Adeptul lui și l-au părăsit cu toții. Și faptul, că i se conservă numele în istorie, are să-l mulțumească cărții: Faptele apostolilor, și Sfântului Iustin.

Pe acesta l-a urmat învățăcelul său Menandru, de asemenea Samaritanian, care așisderea s-a numit Dumnezeu, și cu arta magică a făcut semne.¹⁹⁸ Dar totul a rămas fără rezultat, căci și pe el l-au părăsit toți. Hristos se numește Dumnezeu adevărat, și persistă în afirmația aceasta, cu toate că fariseii îl contrazic; El persistă într-însa chiar și în fața morții, când toți L-au părăsit, când nimie nu mai putea aștepta de la oameni decât o moarte rușinoasă, și de la Dumnezeu încă nu putea aștepta decât osânda veșnică; fiindcă o multime imensă de oameni, a crezut și crede în dumnezeirea lui; de aceea mărturisirile Mântuitorului despre divinitatea sa au fost sincere.

¹⁹⁷ "Mi-e greu și mi-e greață să consider ipotezele acestea impie și absurde. Dar n-am ce face. De aceea în interesul adevărului, și pentru mărtirea Domnului Hristos, le voi propune așa, precum se spun, ca cu atât mai, evidentă să fie răutatea oamenilor și mărtirea Lui." afirma Pr. SUCIU V. în *Teologia fundamentală*, vol. I, Blaj, 1929.

¹⁹⁸ Vezi despre acești doi la *Sf. Iustin, Pro Christianis. Apologia II*. Ed. Coloniae 1686, pag. 69.

P. 330

P. 331

P. 330

2. Hristos în mărturisirile Sale nu s-a înșelat. Căci Sinamăgirea sau iluzia aceasta ar fi curată nebulie. Pentru că e imposibil, ca un om cu minte să se convingă pe sine, că El e Dumnezeu, de o ființă cu Tatăl, etern etc. Au fost oameni mari în vechime, precum a fost împăratul Alexandru, care pretindea că se pogorau de la zei, dar, că ar fi Dumnezeu, n-a zis nimeni. Si apoi cum s-ar explica, ca un nebun să ducă o viață cu adevărat cerească? Să propună învățături, l care nimeni n-a ajuns vreodată; și pe acestea totdeauna consecvent? Dacă ar fi așa, ar trebui să zicem că un nebun poate mai mult decât toate geniile neamului omenesc.

b) E imposibilă sinamăgirea. Pentru că ea nu s-ar fi putut implementa în învățării, și de la ei într-o lume întreagă de creștini, între care erau bărbați renumiți, de ex. Sf. Iustin, Tertullian, etc., crescuți în păgânism și cufundați în vicii. Căci religia creștină a fost întotdeauna criticată, și a fost persecutată, așa precum spune Sf. Paul: "Mi se pare că Dumnezeu pe noi, apostolii cei mai de apoi, ne-a arătat ca pe niște randuiți spre moarte: pentru că priveală ne-am făcut lumii, și ingerilor, și oamenilor" (cf. 2 Cor. 4:9). "Și dacă lipsesc dușmanii externi, nu lipsesc cei de casă, ale căror atacuri trebuie să le suferim, așa încât viața lui Isus se arată în viața noastră în multă patimă, în necezuri, în nevoi, în strămătorări" (cf. 2 Cor. 6 : 4).¹⁹⁹ Și dacă totuși credința aceasta s-a implementat în omenire, atunci Isus este într-adevăr Dumnezeu, care scrutează inimile și răunchii și pleacă mințile oamenilor înaintea crucii.

Mărturisirile apostolilor despre dumnezeirea lui Hristos. De fapt apostolii cred (cele spuse) de Domnul Hristos, se închină lui ca lui Dumnezeu și-l iubesc din adâncul inimii.

Ei au crezut, și "ieșind au propovădui pretutindeni" (cf. Mc. 16, 20) cele auzite de la Isus. "Predică lumii că Unul este Dumnezeu în trei persoane: Tatăl (Atotputernicul) Făcătorul cerului și al pământului, văzutele și nevăzutele; Fiul, Unul-născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii; Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit. Predică o singură

¹⁹⁹ HENRY, M, MORTIS, MARTIN E. CLARK, *The Bible has the answer*, creation life Publishers, 1992.

fictiv!

P. 331.

P. 332